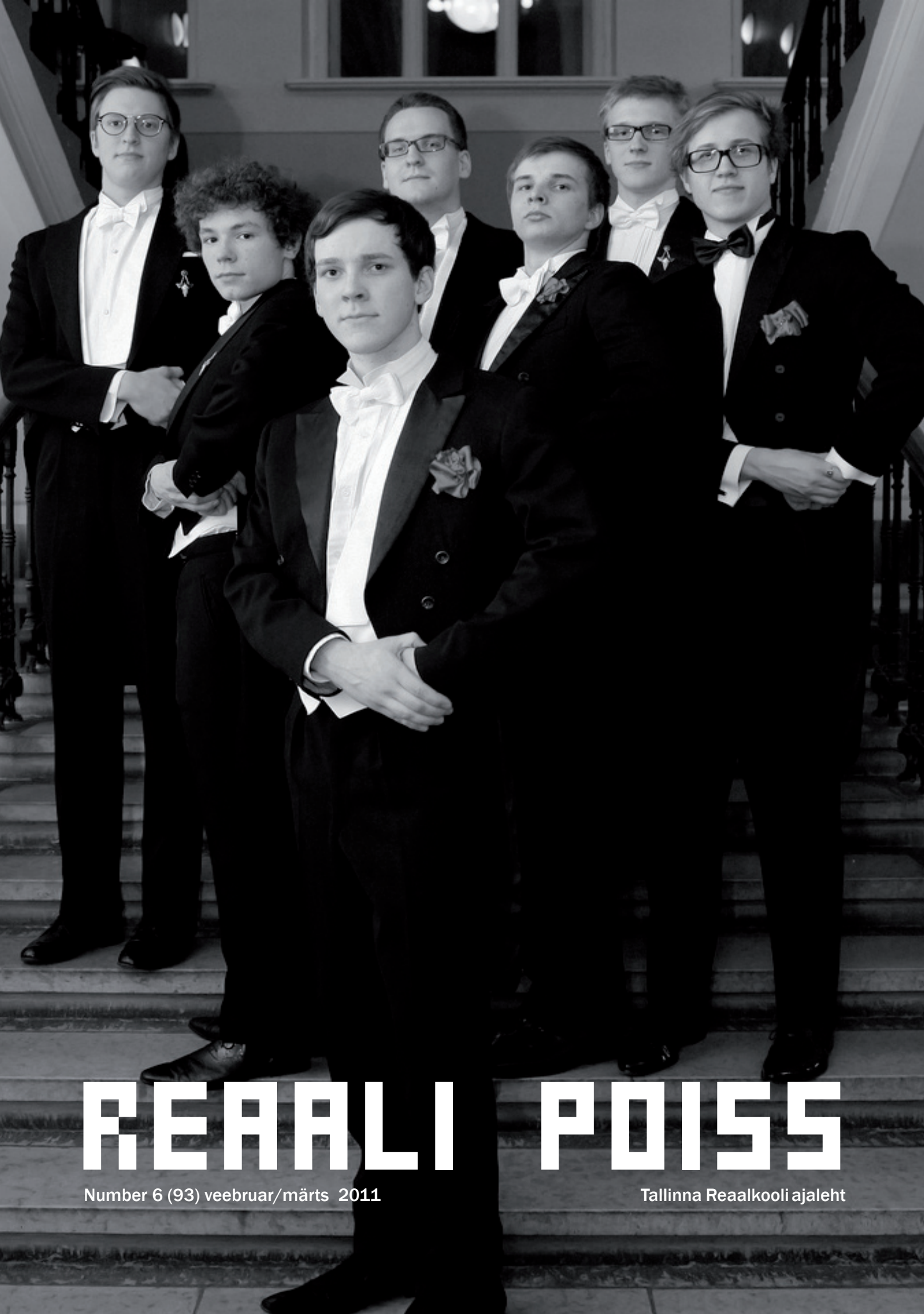

REALI POISS

Number 6 (93) veebruar/märts 2011

Tallinna Reaalkooli ajaleht

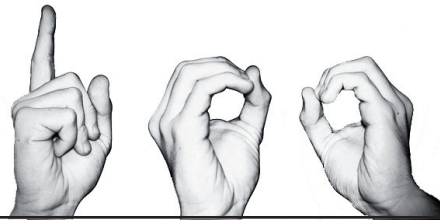
Hei, realistid!

Kevad on käes, vähemalt nii väidab mulle kalender. Õues aga seda kevadsoojust tunda ei ole, ka ei ole hoomata seda niisket mõnusat kevadõhku, mis tavaliselt sõõrmeisse tungib. Tunda on hoopis kevadväsimust!? Miks muidu on vaheaeg täpselt sellel ajal? Me peame ju kuidagi seda väsimust maandama ning patareisid enne kosutavat eksamirallit laadima.

See oli minu viimane vaheaeg ning paljud päevad veetsin ma sellest koolimajas seda lehte tehes. Kas ma olen imelik? Oh jaa, kuid... Mida rohkem ma mõtlen sellele, et peagi jään ma oma arendamisvõimalusest koolis ilma, seda vähem ma tahan koolist lahkuda. Võib-olla olen ma liiga patriootlik, kuid Reaalkool ja Reaali Poiss on mulle andnud kindlasti redelil ronimisel kõvasti juurde. Lugege kindlasti minu klassiõe Carolini antud intervjuud, kuidas ta Avatud Ülikooli projekti kooli tõi ning kuidas tema oma kiire elutempoga Reaalis hakkama saab. Reaalkool oli esindatud nii Tartu maratonil kui presidendi vastuvõtul, sellestki on tehtud vahvad lood. Ning loomulikult saab kaeda suursuguse 100 päeva balli pilte.

Olge mõnused!
Teie Merili

Kert Pütsepp
12.a

Alla saja päeva on jäänud kaheteistkümnendikel lõpetamiseni. Sada pluss üks liiget valiti äsja Riigikogu uude koosseisu. Sada miinus üheksakümmend kaheksa koma kuus korda tõmbab meid tugevamini Kuu ja võib olla seotud katastroofi puhkemisega Jaapanis. Üle saja abituriendi valmistub riigieksamiteks ja püüab tulemust sada.

100 päeva ball oli meeldejääv ja õdusalt välja peetud üritus. Poloneesi eel oli kõigil väikene ärevus ja värin hinges. Peaasi ainult, et sammud meelest ei läheks. Öhtu jooksul tundsid aga kõik reaalikad ennast uhkena ning nautisid väärikalt pidulikku õhkkonda ja mõnusat seltskonda. Reaali vaim oli tollel öhtul majas. Laua taga tuli ikka aeg-ajalt jutuks, et varsti on ju juba kõik, meil on liiga vähe jäänud. Kurvastamise asemel võiksid abituriendid aga hoopis võtta täiel rinnal allesjäänud kooliajast viimast.

Enne kui kaheteistkümnendikud aprillis koolist lahkuvad, toimub Reaalis veel palju põnevat. REKi presidendi üleskutsel otsivad reaalikad sõna meisterdamise projekti

“R-Sõnaus” raames inglisekeelsele terminile “science” - ehk empiirilisel tõestatud/tõestav teadus - sobivat eestikeelset vastet. REK-i töö on kandnud vilja ka söökla ja puhveti arendamisel. REK võitles õpilastele välja hommikupudru, kolmapäeviti kartulite kõrvale valikuks ka riisi ja puhvetisse juurde õpilastele meelepäraseid valikuid. Sööklaga on sõlmitud kokkulepe, et hommikupuder ja teised uued nähtused Reaalkooli nullkorrusel jäävad meile seni, kuni nende üle on nõudlust reaalikate seas. Niisiis kutsun üles reaalikaid kasutama meile loodud uusi võimalusi ja

loomulikult võtma osa ka uudsetest projektidest Reaalkoolis.

Mis võiks olla indikaator, et veenduda kindlalt kevade saabumises? Esimene linnulaul? Rohkelt päikesepaistet, mõned plusskraadid ja lumesulamisveed? On see hoopis 21. märts kell 1.21, mis märgib kalendris ametlikku kevade algust? Mina arvan, et indikaatoriks on hoopis tunne. Igale inimesele jõuab kevad kohale erinevate emotsioonide, erinevate meeleoludega. Olge avatud ja ärge laske kevadet endast lihtsalt mööda vuhiseda. See on eriline aeg.

Reaali Poiss vabandab ebakorrekse kirja pildi pärast RP nr 5 ilmunud artiklis „Meenutused vilistlaselt“

Õiged õpetajate nimed oleksid olnud:

õp. Kalju Kallaste (matemaatika)

õp. Olev Maas (ajalugu)

õp. Linda Visnapuu (keemia)

õp. Kovaljova (vene keel)

õp. Saarkivi (eesti keel)

õp. Virkhaus (inglise keel)

õp. Voldemar Vahar (joonestamine)

õp. Voldemar Tomingas (muusika)

Me teame väga hästi, et oleme sündinud uskumatult põnevasse maailma. Seda tunnetas inimkond juba aegade hämaruses, rääkimata tänasest. See igipõline arusaam on me teed sillutanud kaua ja viinud meid kaugele. Ta on ikka dirigeerinud inimliku uudishimu võidukäiku, veel enamgi: ta on andnud meile harjumuse olla igavesti rahulolematu. Sellela oleks palju jäänud tegemata – me võlgname nii mõndagi tollele inimesele, kes oma koopasuu ees istudes julgelt tunda huvi selle vastu, mida järgmises orus näha võiks. Tõepoolest, leidis mitmeid põhjuseid, mis oleksid võinud teda takistada seda välja uurimast (näljased lõvid?), aga, olles inimene, julgus ta ikkagi proovida. Aastaid hiljem pöörasid meie liigikaaslased pilgu Suure Mere poole ja sõandasid taas küsida, mis on teisel pool vett. Maailm muutus.

On näha, et ikka ja alati oleme südamepõhjas tahtnud olla kusagil mujal (ja mulle on kaua tundunud, et eestlaste, igaveste torisejate kohta kehtib see kohe eriti hästi), päris viimastel aastatel on see igikestev soov aga leidnud päris uue, senitundmatu väljundi. Esimest korda on meil võimalus jõuda, kuhu iganes valguse kiirusel, samal ajal toolilt püsti tõusmata. Inimesed nagu me oleme, kasutame me seda võimalust üliagaralt... ja unustame meid vahetult ümbritseva maailma hoopis. Aina rohkem võib igapäevaelus kohata näiliselt elutuid kaaskodanikke. Nad ei elagi parajasti samas maailmas, kus mina. Nad on Facebookis. Või Twitteris. Mids tahes, kuigi vahest teen meitlatele ülekohut.

Mõnda aega tagasi käisin ühel väga huvitaval konverentsil, kus

Erik Tamre
11.b

vähemasti kolmandik kuulajaskonnast paistis silma äärmiselt madala huvitatuse astme poolest esinejate suhtes: nimelt oli neil miskit palju põnevamat teha oma sülearvutis või *iPhone*'is. Muide, sama nähtust võib aina enam tähele panna ka koolitunnis (ja ma ei oska seda kuidagi tõlgendada teisiti kui täieliku lugupidamatuse ja ebaviisakuse ilmnemist kõneleja, olgu siis õpetaja või õpilase, suhtes). Hiljem leidsin tolsamal konverentsil minu kõrval istunud tuttava säutse lugedes, et ta oli andnud detailset ülevaadet seal toimuvast. Paraku oli ta üsna mitme esineja sõnumit mõistnud hoopis vastupidiselt sellele, mida too tegelikult öelda soovis; kohati tundusid esinejate väidetavad seisukohad päris naljakad. Selle reporteri näol oli tegemist meesterahvaga, niisiis on vast oodatavgi, et kahes maailmas korraga ta elada ei suuda. Kas see tähendab, et tüdrukud on digiunenägude (või digiluupainajate?) suhtes immuunsed?

iInimene!

Kusagil mujal tahame niisiis olla tänagi: vahe on aga selles, et aastate eest ärgitas see tahe meid suunama pilku uute horisontide poole, täna aga hoopis jalge ette maha. Traagiline on vast see, et infotehnoloogiliste vahendite ülekasutamisele suunatakse meid ju kooliski. Me ei käi koolis 7-8 tundi ööpäevas. Infoajastul käime me koolis 24 tundi ööpäevas, kuivõrd võimalus töö *Moodle*'isse üles panna on ju alati olemas. Ja samal ajal on õpetaja pahane, et keegi pihuarvutit temast paeluvamaks peab. Mina oleksin ka. Silmakirjalik, kas pole?

Ja ometi on mulle õnneks antud põhjust inimestesse uskuda. Uskuda sellesse, et kunagi ei saa me hindama meilivahestust või mis tahes muud netipõhist suhtlusvormi kõrgemalt kui võimalust vestluskaaslasega samas toas olla ja talle silma vaadata. Miks ma üldse kirjutan – seda arvamust jagavad ju kõik? Aga mida teie arvate, inimesed?

Kunstnike töörühm. TRK GALERII

Helen Liis (12.a, vasakul) palli eest võitlemas. TRK GALERII

Treffneristide ja reaalikate sõbrapäev

Mari Kraav
11.c

Sõbrapäev saabus sel aastal mõnekümne treffneristi ja mõnekümne reaalika jaoks kümme-kond päeva varem kui muidu. 4. veebruaril kell kaheksa hommikul hakkas Reaali kõrvalt Otsa tänavalt Tartu poole vurma buss, täis ootusärevaid õpilasi ja õpetajaid.

Ainetund ja uued teadmised.

Klassikalise kahe ja poole tunnise sõidu ajal jaotati end külastatavatesse õppetundidesse. Valida sai õige mitme aine vahel: geograafia, inglise keel, saksa keel, matemaatika, füüsika, ajalugu jne. Treffnerisse jõudes haarasid mind koheselt vastakad emotsioonid: ilus suur koolimaja, mille keskel avar aatrium, samas oli hoone külm nagu jääkamber ja mis kõige häirivam, seal olid mada-

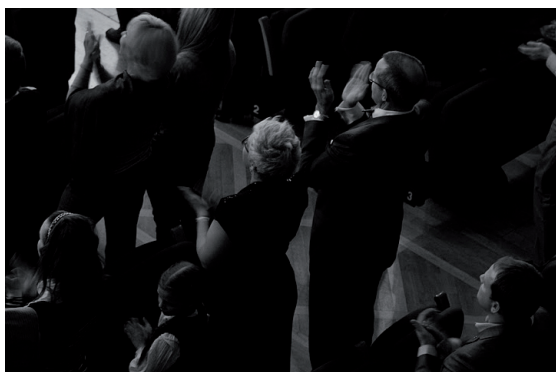
lad klassiruumid. Pärast tervituskohvi ja –pirukat mindi bussis välja valitud tundidesse ning seejärel koguneti aulasse, et edasi tegutseda töörühmades. Rühmadesse jagunemine oli toimunud juba paar päeva varem õpetaja Piret Otsa vahendusel. Töörühmasid oli neli: õpilasomavalitsus, rohelised, tants ja kunst. Mina kui keskkonnakauge inimene otsustasin end harida koos rohelistega. Kahjuks jäin ma sama keskkonnakaugeks kui enne, sest grupi töö jäi lahjaks. Võib-olla oli asi selles, et Reaalis rohelise mõtlemisega inimeste aktiivne töö puudub või selles, et mitte ühelgi grupi juhtidest polnud vist selget ettekujutust, kuidas lõpptulemus välja peaks nägema. Töö gruppides lõpetatud, asuti aulas ettekandeid tegema. Kõige huvitavam tund tundus

olnud olevat kunstnikel ja tantsijatel, kes oma oskusi ka hea meelega demonstreerisid. Lõuna! Suure huviga liikusin söökla poole, et teada saada, millised treffneristide söömistingimused on. Söökla oli hubane ning toit väga hea. Ülimalt kadestusväärne kuni selle hetkeni, mil avastasin, et meile ei pakutud sama toitu, mida oma kooli õpilastele. Ei saanudki põhjalikumalt võrdlusmomenti. Jätkasime mälumänguga, mis viidi läbi professionaalsete mälumängukorraldajate ja Treffneri vilistlaste poolt. Võin ausalt öelda, et nii huvitavaid ja samas raskeid küsimusi pole ma kunagi varem kohtunud. Näiteks ei teadnud ma varem, et 14. märts on lisaks emakeelepäevale ka Pii-päev ning, et viimase kolme aasta ametlikult kõige läbikukkunud riik on Somaalia.

Sport ikka kõige lõpus.

Päeva lõpetuseks mängiti saalihokit. Ilmselgelt olid treffneristid selles mängus osavamad kui reaalikad ning hea oli, et mäng toimus segavõistkondades. Hilisem väike luureinformatsioon ütles mulle, et treffneristide jaoks on saalihoki koolipere peaspordialaks. Nad pidavat seda peaaegu igas kehalise kasvatus tunnis mängima. Pole siis ime, et võhiku silmale võiks nii mõnigi treffnerist profiiliga suunduda.

Reaali ja Treffneri sõpruskohtumine toimus teist aastat järjest ning minu arvates võiks sellest ilus traditsioon kujuneda. Igal juhul oleks selline lõbus päev heaks Eesti-maa kõige külmema kuu alguseks.

Isegi president Ilves oli kohal. KERLI-HELEN OISSAR

Tõnis Mägi, Edmar Tuul, Jarek Kasar.

KERLI-HELEN OISSAR

Tõnis Mägi, Rasmus Puur. KERLI-HELEN OISSAR

vil!118 Liina Reinson KERLI-HELEN OISSAR

Reaalmažoor

Mis? Kontserttuur See On Laps Meie Muld

Kus? Tallinnas, Tartus

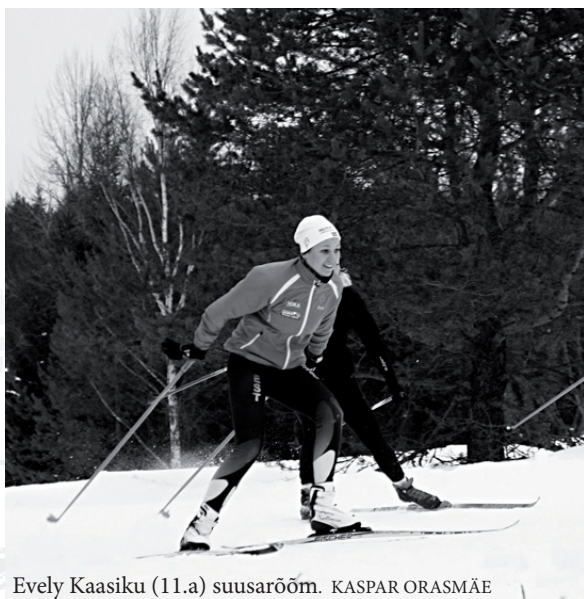
Millal? 28.02, 01.03, 03.03.2011

Ergo Pallo ja Mart Laul (mõlemad 11.c) lumehanges. TRK

Lumekosutus. KASPAR ORASMÄE

Evely Kaasiku (11.a) suusarõõm. KASPAR ORASMÄE

Suusapäev

Kus? Kõrvemaa spordikeskuses

Millal? 01.03.2011

Sõit ühise eesmärgi nimel

Merili Luuk
12.c

20.veebruari peetud 40.Tartu Maraton kujunes osalejatele parajaks katsumuseks: ilmataat lisaskülmakraade ning suusasõbrad pidid võitlema oma ihuliikmete allesjäämise nimel. Ometi leidis ka realiste, kes külma taati trotsisid ja Haanjasse rahvasporti tegema läksid.

Ühena sipelgate seas

Reaalkooli direktor **Gunnar Polmale** oli Tartu Maraton sel aastal neljas, läbides 63 kilomeetrit natuke üle 6 tunni. Esimest korda oli ta maratonirajal aastal 1986, kui eestlustunne hinges kasvamas. „Toona oli selline eestlase mõnus eneseirooniline ütlus: kui sa oled õige eestlane, siis sul on nahkpintsak, sa oled vaadanud Savoy balli ning oled osalenud Tartu Maratonil. Eks see andis

Gunnar Polma oma neljanda maratoni eel.
ERAKOGU

mingisuguse staatuse ja nii ma ta ka läbisin,“ meenutas ta. Siis tegi aga elu omad korrektiivid ning Polma pidas Eesti suurimalt rahvaspordiürituselt üle 20 aasta pausi, minnes uuesti rajale 2010.aastal. Tänavu oli tema eesmärgiks sõita aeg alla 6 tunni, kilometraaži oli ta kogunud korralikult, 200 km ringis, ning kogemustepagas külmatingimustest olemas. „Pole olemas külma ilma, on kehv riietus. Kui on näomask ning soe kihiline riietus, siis tegelikult saab hakkama. Hommikul näitas meil autotermomeeter -27 kraadi, aga stardimomendil soojenes veidi. Alt läksin hoopis suusamäärdega, oleks pidanud rohkem kihte lisama. Ettevalmistus oli aga igati tasemel: ajaleht sai püksi topitud, soe vest selga pandud ning teel krampide vältimiseks hapukurki ja soola söödud,“

muigas ta. Tulemusega Polma väga rahul ei olnud, aga rada oli mõnus ning rahva meelestatus tasemel: „Mulle meeldib see ühtlane sipelgate mass, kui sajad inimesed tõusevad Harimäe tõusust üles, kuulda on lumekrudinat ja inimeste hingamist. See on sõit ühise eesmärgi nimel!“

Agnese riietumisstiili näide.
KASPAR ORASMÄE

Naised pole papist

Realist käis maratonil ka õrnema soo esindajaid, nende seas **Agnese Järveld** (12.c), kes osales poole lühemal, 31 km pikkusel distantsil. Agnese osales maratonil teist korda ning kui eelmisel aastal võttis ta sõitu enese proovilepanekuna,

siis sel aastal tahtis ta ikka pingutada ning isale ära teha. „Meil käib isaga võistlus, kes kellele ära teeb, aga ometi pikemale distantsile ta mind ei lasel!“ rääkis ta. Agnesele külm liiga ei teinud „Ma panin selga tavalised suusariided ning mul oli lausa kohati palav. Näkku määrisin enne hanerasva, kuskil poole maa peal tahtsin prillid ära võtta, sest need jäätusid ära ja ma ei näinud mitte midagi.“ Raskusi tekkis tal rajal vaid korra, alguses. „3 kilomeetri peal tekkis vahepeal selline seisak, et mis nüüd saab, aga peagi sain kosutust ja sõit jätkus. On absoluutselt mõeldamatu, et sellise lühikese maa pealt nagu on 31 km, võiks katkestada. Lõpus oli nii ülev tunne lihtsalt, isegi ei tea, kust see energia tuli, aga läksin paljudest mööda ning lõpetasin nagu naerul,“ muljetas ta. Agnese sõitis ajaks 3:09,16, eesmärgiks seatud kolmest tunnist ainult natuke üle. Kokkuvõttes võib ju rahul olla? „Ikka, sest seda tunnet, mida sealt rajalt saab, ei ületa miski. Tartu Maraton on tõesti rahva suusapidu!“

Reaali Poisi andmeil sõitsid Tartu Maratonil ka füüsikaõpetaja Rain Vellerind ning 11.b klassi õpilane Hans Vellama.

Järgmine Tartu Maraton peetakse 19. veebruaril 2012.

Presidendi vastuvõtu telgitagused

Sander Udam
10.c

Tallinna Reaalkoolis käib nii õppimas kui ka õpetamas inimesi, kes on viibinud 24.veebruari presidendi vastuvõtul.

Tänavu kutsuti presidenti kättele 11.b klassi õpilane **Erik Tamre**. Vaevalt et tema nimi ühelegi reaalikale tontvõõras on, ja aimab ehk lugejagi, et Tamre sai taolise presidendipoolse tunnustuse vääriliseks just nimelt oma suurepärase saavutuste eest nii vabariiklikel kui ka rahvusvahelistel olümpiaadidel. Rahvusvahelistelt olümpiaadidelt on Tamre teeninud kaks kuld-, ühe hõbe- ja neli pronksmedalit. **Helli Lööke**, noor matemaatikaõpetaja, oli sel aastal presidendi vastuvõtul oma ema Auli Löökese (Eesti Liikumispudega Inimeste Liidu tegevjuht) kaaslane. Vene keele õpetaja **Nora Mals** käis presidendi vastuvõtul 2009. aastal, kui ta oli presidendi hariduspreemia laureaat.

Kui kaua läks järjekorras ootamine, et saaks presideniga kätt suruda?

Lööke: "Me istusime põhilise ootamise aja (umbes 2,5 tundi) siiski Sinisessaalis. Sealt kutsuti meid järjekorda, kus seisime umbes 10 minutit."

Tamre: "Me ei pidanud kaua ootama, ootasime saalis ja alles mõni minut enne õiget hetke kutsuti meid ette. Kõik oli tehtud, et külalistel oleks võimalikult mugav."

Mis Te presidendile soovisite?

Lööke, Mals, Tamre: "Ilusat vabariigi aastapäeva!"

Millise mulje vastuvõtt jättis?

Tamre: "See oli palju sõbralikum kui ma ootasin, puudus liigne ametlikkus, mida ma kartsin. Kõik oli tehtud nii, et me tunneks end hästi. Lisaks paistis, et suur osa vastuvõtule kutsutuid kartis kätlemisteremooniat hoopis enam kui meie, kusjuures tegelikult tõsisest põhjust just kui polnudki. Kõige meeldejäävam oli mulle vastuvõtul Toomas Eduri lihtne soovitus: „Kõige olulisem on jääda iseendaks.“ See pole mingi uusavastus, aga maailmas, kus meist igaüht mõjutab tohutult palju erinevaid huvigruppe, tuleb seda tõesti aeg-ajalt meelde tuletada. Endale ja teistele."

Lööke: "Üritus oli väga pidulik, hästi korraldatud.

Erik Tamre ja Heilige Toming presidendi vastuvõtul. DELFI

Rahvast oli muidugi kontserdisaali jaoks liiga palju ja seetõttu ei olnud liiklemine kõige mugavam."

Kuidas riietusega oli, kas meestel pidi olema frakk või sobis ka ülikond?

Tamre: "Kutse peal oli kirjas, et frakk, ülikond või rahvarõivas. Mina ise olin ülikonnas."

Kas üritusel oli ka tutvavaid?

Tamre: "Oli palju ülikooliõppejõude, keda tean ja Eesti arengufondist inimesi."

Mals: "Nägin mitmeid vilistlasi, lisaks olid kohal ka teised kaks hariduspreemia laureati."

Kuidas te kutse kätte saite, milline oli reaktsioon?

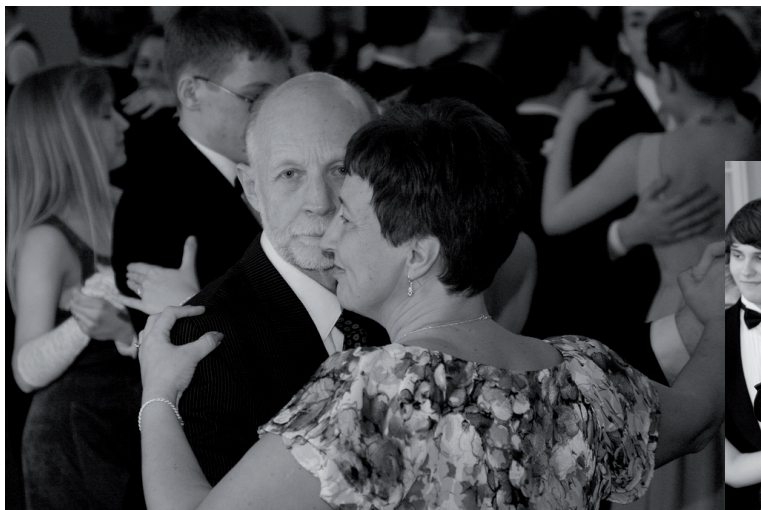
Tamre: "Ma ei oodanud kutset, aga kui ma postkastis Presidendi Kantseleilt kirja nägin, siis oskasin juba oodata, mis seal sees on."

Mals: "Kutse saabus kuskil novembris, aga ma ei pannud seda üldse tähele ja see jäi mingite ajalehtede vahele. Alles hiljem, kui tütar märkas, et ajalehtede vahel selline kutse on, siis sain ka mina teada."

Kas vastuvõtul midagi valesti ka läks?

Mals: "Minul läks jah. Peale presidendiga kätlemist oleksin tagasiteel kerges tähelepanematuses peaaegu valesse kohta läinud, aga ma olen rahulik inimene ja asja tõsiselt ei võta."

Fotod: Kaspar Orasmäe
11.b

126b lennu koosseis

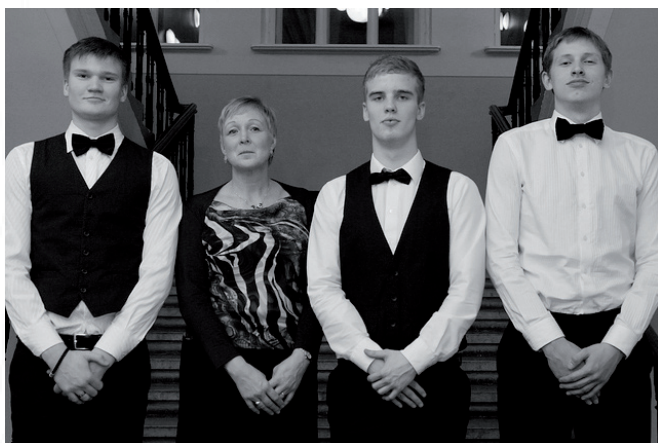
Tantsu-
poognad...

126c lennu daamid

Grupipildid...

Opetaja Karu ja tema ustavad jäüngrid

126a lennu neiid

100 päeva ball

Südamedaamile Joosepilt

Oo, kuis nõnda peegeldab
kuu helk su õrnail palgeil,
ma poetan pisara,
sa oled sattunud mu hinge.
Ja tuhat surma su eest
surra võiksin ma,
kas või tuhat volti
südames valmis taluma.
Ja pisar, mis kaob hõbeõhe,
kargekülmas pole leek.
Ei kustu eal, mu arm
su vastu, kallid, ei kustu see.
Oo südaõise kuu helk,
miks paistad nii madalalt,
otse silma sisse
ja segad, r***k,
mul silmitsemast
südamedaami vaimustavaid
tisse.

Joosep (12.b) südamedaamilt
(armu)rõngaid püüdmast

Kristian (12.b) Helery südant võitmas

126.lennu rüütel Karl oma südamedaami Mariga
(mõlemad 12.a)

Rüütliturniir...

Janno (12.a) oma
daami poole õhkamas

Südamedaamile Kristianilt

Sina oled mu elu, Helery,
kui mul oleks raha, palkaks kelneri.
Ma armastan seda pidu,
sest see on minu jaoks ilu.
Su juuksed on nii tumedad,
mulle meeldib su bumerang.
Sul on nii ilus keha,
see on minu jaoks kui hommikune eha.
Su silmadesse upun ma,
Kui kaasas on mul kajakas... Ooojaa.
Sa oled kui väle nool,
sa oled mu südame teine pool,
mu enda kunstivool.

Pidulik tordi lahtilõikamine 126.lennu printsess Sandra ja prints Karl-
Eriku poolt (mõlemad 12.b)

100
päeva
lõpuni...

Elina Osi

10.c

Seekordne tegus reaalikas on Carolin Laubre (12.c), kes on aktiivne nii mitmelgi rindel. Tema korraldatud oli üliedukas projekt „Avatud Ülikool“, veel on ta ametis tulevaste kümnenendike avatud uste päevaga.

Carolinile meeldivad ka idamaade kultuurid
ERAKOGU

Kust tuli idee korraldada Avatud Ülikool (AÜ)?

Põhiliselt tuli see sellest, et ma ise tahan väga minna välismaale ülikooli ja siis ma tegelesin sellega juba terve 11. klassi. See otsinguprotsess on väga pikk ja lõpuks tuligi mõte, et teistele võiks asja lihtsustada.. 17.märtsil tegime näiteks Kerdiga esitluse oma kogemustest - Kuidas saada sisse Oxbridge'i, ehk siis Oxfordi või Cambridge'i, kuhu me

kandideerisime. Idee tuligi enda kogemusest ning soovist seda jagada.

Kui raske korraldamine oli ja mis olid suuremad takistused?

Tegelikult polnud see väga raske, lihtsalt ajakulu oli suur. Tegelikult ma võtsin lihtsalt Euroopa kaardi

ette ja hakkasin vaatama, kuhu enamus inimesi, keda mina tean, tahavad õppima minna. Hakkasin vaatama ja siis otsisin välja saatkondade e-mailid ja saatsin kirjad, et olete oodatud. Enamasti tulid alguses negatiivsed vastused, et me võime teile brošüürid saata ja räägite ise. Siis ma ütlesin, et vahetu kontakt on tähtis ning teadajate inimeste rääkimine on oluline. Põhiline asi oligi meilide kirjutamine; põhiline töö käiski enne loengut.

Mida on AÜ korraldamine sulle kui korraldajale andnud?

Põhiline on see kogemus ise, kuidas kontakti võtta, kuidas suhelda. Eraldi selle projekti enda kirjutamine, kuidas minna sellega direktsiooni. Lõpuks ma käisin seal juba igal esmaspäeval, sest mul on

tegelikult 2 projekti: AÜ ja avatud uste päevad.

“Ma leian, et õpilane peab õppima, see on tema kohustus”

Kuidas direktsiooni suhtumine alguses oli?

Põhimõtteliselt kuna tegu on ikkagi õpilase poolt korraldatud üritusega, siis... võib-olla on see minu lennu või minu vanuste murdepunkt, et õpilased on hästi aktiivseks muutunud. Oldi üllatunud, et selline asi ja õpilane korraldab. Tavaliselt on ikka nii, et õpetajad korraldavad. Siis oligi nii, et alguses oli veidi äraolev suhtumine, et mis nüüd sellest välja tuleb. Sest nii palju kui mina aru olen saanud, siis siiani pole õpilased päris korralikult lubatud ära teinud. Mis ongi muutunud, on õpilasaktiivsus. Ja siis kui ma latusin oma nimekirja letti, et kes meile siia rääkima tulevad, siis see suhtumine kadus. Ma usun, et ka järgmisel aastal saab AÜ toimuda.

Kui sa valisid endale välismaa ülikooli, siis mis kriteeriume sa arvestasid? Kas sa vaatasid ka top-liste või mida sa üldiselt arvestasid?

Ma vaatasingi ainult *top-liste*. Mu õde lõpetas paar aastat tagasi Cambridge'i

magistrikraadi – mul oli algusest peale selline mõte välismaale minna. Kuna

mu elu unistus oli saada egüptoloogiks, mis küll ei täitunud sel aastal, siis mul oligi see põhiliseks

kriteeriumiks. Tihtipeale ongi see kriteeriumiks, mida vaadata: võtta mingi *toplist* ja siis vaadata, mis ülikool on sellel erialal *rankingus* kuskil kõrgeimal. Sest minu jaoks oligi põhiline õe räägitu ja see vaatepilt. Tahtmatult ongi Inglismaal hariduslik tase nii erinev, need ülikoolid, mis on head, ongi tõeliselt head. Teine asi oli see, et ma olin ise Oxfordis peale 9ndat keelelaagris käinud ja üldpilt tekkis juba siis.

Kas sa proovisid ainult UK ülikoolidesse või mujale?

Proovisin St. Andrew'sse ja Edinburgh'i ning Oxfordi. St Andrew ütles eelmine nädal ära ning Oxford ütles ka ära, nüüd ongi 1 ülikool jäänud.

Mis erialadele sa proovisid?

Ma võtsin 3 eriala selle järgi, millises ülikoolis nad kõige paremad on. Mind huvitavad poliitika, ajalugu, egüptoloogia, keeled. St Andrew's valisin keskaja ajaloo, Edinburghis rahvusvahelised suhted ja Oxfordis egüptoloogia.

Carolín

Ma uurisin nii palju, et ma teadsin, et St Andrew ajalookeskus on lihtsalt nii kõrgel tasemel, et see ongi üks plusse. Edinburghis on just juura ja politoloogia kõrgel tasemel ja Oxfordis on kõik väga heal tasemel.

Sa oled väga humanitaarne inimene – kuidas see klapib Reaaliga?

Reaaliga on see naljakas lugu, et ma olen see vaevalt 1% siit koolist, kellele meeldivad humanitaarained. Kuna ma olen 1. klassist saadik Reaalis käinud, tahtsin ma peale 9. klassi 21.kooli või TIKi saada, just inglise keele pärast. Aga saatuse tõttu tegin ma katsetel inglise keele väga halvasti ja matemaatika utoopiliselt hästi. Ma ei kurda, sest ma arvan, et reaalaridus on väga vajalik ja see peab olema kõigil tugev. Sa saad alati humanitaaraineid peale õppida, sest see on lihtsalt maailmapildi tugevdamine. Eesti haridusmaastikul, millega ma viimastel aastatel olen kokku puutunud, käib pidev vussimine – seda tahetakse veel pehmemaks muuta. EÕEL kirjutas oma haridusplatvormi – see oli utoopia. Taheti muuta õpilase elu veel kergemaks: vähem tööd, vähem õppetunde, vähem reaallained, rohkem humanitaarained. Iseenesest on kõik hästi toredad mõtted, aga see ei ole reaalne. Ma leian, et

õpilane peab õppima, see on tema kohustus. Ning ma leian, et just reaallainetele rõhumine on vajalik. Mida see näitab, et just reaalaridust andvad koolid on nii kõrgelt hinnatud? See just näitabki, et reaalaridus on alavääristatud olekus, seda peaks just rohkem olema.

Kui keegi on maha maganud kogu AÜ projekti, aga tahab kindlasti minna proovima välismaa ülikoolidesse, siis mida sa soovitsid talle esimese sammuna?

Esimesena peab paika panema selle, mida sa tahad õppida. Või selle, mida sa tahad isegi uurida. Alguses võiks kirja panna kas või need 3 ala või kraadi, mis teda vähegi huvitavad. Ja siis lihtsalt googeldada end lolliks. Netis on nii palju erinevaid rankinguid, mida silmas pidada..

Kas sa plaanid peale kraadi kättesaamist välismaale jääda või tuled Eestisse tagasi? Nagu meil see suur projekt käib: „Talendid koju“?

Vot see on teine idiootsus, mida praegu korraldatakse. Põhimõtteliselt ma tahaks tulla tagasi Eestisse tööle, aga mulle peab leiduma siin rakendust. Siit tulebki välja selle projekti suur viga: need noored kutsutakse Eestisse tagasi küll, aga neile ei leita siin

rakendust. Neil pole redelit, millel ronida. Eestil on kahjuks selline kuvand, et need, kes on välismaal tööl, tulevad tagasi siia oma vanaduspõlve pidama, kui nende redelid on juba rontitud. Mu suur soov on, et isegi kui ma lähen

rahvusvahelisi suhteid õppima, siis tulen ikkagi tulevikus Eesti teenistusse, samas oma redelid roniks kuskil mujal ära.

Anna mõni hea nõuanne oma kannatavale kaasrealistile, kellel on nii mõnigi aasta veel ees. Seda nõu ootavad kõik, kuidas ellu jääda või kainet mõistust säilitada.

Tuleb lihtsalt, veremaik suus, lõpuni töötada. Minu enda emotsioonide põhjal: kui vahel on tõesti nii, et enam ei jaks ja lähen kohe ära, siis mõtle, et milline ajaraisk see üks või kaks aastat on olnud. Teine asi on see, et tuleb mõelda nendele asjadele, mida sa endale kohustuseks võtad ja siis rohkem rõhku asetada koolile. Ma lohutuseks ütlen, et 12. klass ei ole üldse nii hull. Sa harjud 11. klassis ära, seal tuleb küll pauk. Samas tehakse uurimistöde süsteem iga aastaga järjest paremaks, seega see peaks kergemaks muutuma. Ja veel, ajaplaneerimine on täielik must!

Carolín 100 päeva ballil.
KASPAR ORASMÄE

Moeteadlikud

Laura Noor
9.c

4. veebruaril toimus Reaalkoolis juba teist korda moekonkurss SiniNööp, kus nii põhikooli kui ka gümnaasiumi osas olid esindatud kolm kollektsiooni. Põhikooli osas tuli võitjaks **Ann Kristiin Entson** (9.b) kollektsiooniga "Miss Blanche", gümnaasiumi võitjaks aga **Anna Helena Saarso** (11.b) loominguga "Ida". Valiti ka eriauhinnad, mille said **Annagrete Brauni** moebränd "Flowerbeat" ning **Mirjam Vahti** ja **Laura Noore** kollektsioon "New-born". Nädal hiljem toimus juba G5 koolide vaheline noorte moeloojate konkurss Moelennuk 2011 ning on rõõm tõdeda, et realistid on ka kesklinna koolide seas moekad- Entson võitis 1.koha põhikooli kategoorias ning tuli ka publiku lemmikuks, Saarso saavutas ajakirja MOOD eriauhinna, milleks oli ajakirja aastatellimus.

Käsitööõpetaja Katri Org, kes oli Reaalkoolis žürii liige, arvas, et selle aasta teema "La Primavera" oli raskem kui eelmise aasta "Rock Chic" ning seetõttu oli ka osavõtjaid vähem. Järgmistel *moeshow*del tuleks innustada ka nooremaid klasse osa võtma - kui osaleks ka nooremaid moekunstnikke, siis oleks järgmistel aastatel kindel järelkasv tagatud. Õpetaja pidas oluliseks ka seda, et kollektsiooni valmimine ei jääks viimasele hetkele. Selleks peavad õpilased oskama oma aega planeerida.

Näide Ann Kristiin Entsoni kollektsioonist.
KASPAR ORASMÄE

Kostüüm Ann Kristiin Entsoni loomingust. KASPAR ORASMÄE

Ann Kristiin Entsoni (9.b) arvates ei olnud selle aasta teema eriti raske: „Ausalt öeldes tegin ma lausa kahe kollektsiooni kavandid ja lõpuks valisin meelepärasema välja.“

Moeloomisele julgustas teda ema. „Ta õmbles mulle alati ise kõik peikleidid ja lubas mul kõiki kangaid lõikuda ja nendest ka ise endale midagi õmmelda. Õmblusmasin on meil alati kodus olnud. Väga väikesena alustasin oma nukkudele tüllist võrk-sukkade ja kleitide õmblemisega.“ SiniNööbi korraldusega oli ta rahul, sest sellest algas ka ju nende tähelelend: „Ma olen väga rahul sellega, et me suutsime vähese aja ja väheste inimestega SiniNööbi nii hästi toime saada. Moelennukil saime oma kollektsioonile tähelepanu ning austajaid ning usun, et järgmisel aastal läheb samuti hästi.“

realistid

Näide Anna Helena Saarlo loometööst. KASPAR ORASMÄE

Kostüüm Anna Helena Saarlo kollektsioonist. KASPAR ORASMÄE

Anna Helena Saarlo (11.b) kollektsioon „Iida“ tunnistati „Moelennukil“ ajakirja MOOD lemmikuks ning sai ka ülelinnalisel konkursil Sedamoodi eelvoorust edasi. „Võrreldes eelmise aasta temaga oli seekord palju kergem. Minu arvates oli „La primavera“ hea teema, sest see andis, kui mitte võtta korraldajate poolt antud kirjeldust ainuvõimalikuna, mulle tõlgendamiseks üsna vabad käed,” kirjeldas ta. Kollektiooni tegi Anna-Helena kahasse GAGi õpilase Liis Grossiga. Kuidas see välja nägi? „Meil mõlemal olid omad tehnikad: Liisil kangatrükk, minul polümeersavist ehted, mida pidasime kollektsiooni seisukohalt oluliseks, aga üldise teema ja idee jaoks saime inspiratsiooni kargest talvest, kevadootusest. Tihti inspireerun väikestest detailidest, mida kusagil märkan ja siis jääbki see mällu ja ei anna enne rahu, kui olen selle kollektsioonis oma tõlgenduse andnud.“ Ka Anna-Helena märkis oma moeloomingus suurt rolli oma emal: „Ema on kaua käsitööõpetajana töötanud ja lapitööga tegelenud, tema innustaski mind. Olulist rolli on mänginud ka minu super käsitööõpetaja Sirli Kodres TIKist, kes lasi tunnis loovusel lennata ja andis mulle vajalikud tehnilised teadmised. Suvel õmblesime õega käsitsi ka ise. Kinnitasime ühe lapi, tegime rattaga ringi, siis tuli järgmine lapp ja nii see kõige esimene valmis sai. Pärast seda olen rohkem riieteel keskendunud, kuigi tuleb tõdeda, et võiksin tihemini mõne projekti käsile võtta.” SiniNööbi võttis ta kokku nii: „Eks meie oma moeshow on veel lapsekingades, aga samas on hea meel näha, et kõik, kes kollektsiooni tegemise ette võtsid, pühendusid sellesse ka rohkem kui lihtsalt millegi kokkutraageldamisesse, et ennast laval näidata. Oli näha väga erinevaid lähenemisi, mis tegid õhtu eriliseks. Loodan, et julgust kollektsiooni loomise ette võtmisel leiavad noored järgnevatel aastatel rohkem - kõik on kättevõtmise asi.”

Abituriendi memuaarid - liitklasside päev Olegi moodi

Kristian Kalle
12.b

Legendaarse Oleg Kravtšenko kinotundi sai külastatud detsembri lõpus. Seniajani on seda vahel päris tore meenutada.

Tund pidi algama **9.55**. Õpilased olid klassis juba 5 minutit varem ning klass oli ootusärevust täis. Eriline sära oli silmis õpilastel, kes ei õpi igapäevaselt Olegi käe all.

9.57 astuski sisse Legend oma eluajal, Oleg Kravtšenko, kes oli oma tavapärase muheda olekuga.

9.58 rääkis ta sissejuhatuseks, et tal on arhiivis üle kuuekümnelt õpilaste poolt tehtud filmi.

9.59 pani ta käima esimese filmi - reklaam uuele pesuvahendile Uriel.

10.02 Kõik mitte-Olegi õpilased ei saa mitte midagi aru.

10.04 Osadel õpilastel hakkab midagi koitma, teised tegelevad oma asjadega ja ei saa ikka mitte midagi aru.

10.07 Kõlab filmis muusika ning mõnedel hakkab jalg tatsuma ja puus nõksuma.

10.08 Paljudele tundub film naljakas ning üle klassi kostub naer.

10.10 Olegil on täiesti ükskõik, mis toimub.

10.12 Oleg paneb teise filmi - „Krasnaja sapotška”.

10.13 Need, kes aru ei saa, on ikka tuima olemisega.

10.15 Oleg joob kohvi ja istub *kirjad.edu.ee* leheküljel.

10.18 Ikka tegeletakse oma asjadega - eriti need, kes vene keelest kohe üldse aru ei saa.

10.20 Janer on *Facebookis*, Juhan kuulab muusikat.

10.22 Punamütsike ajas hundi alla.

10.25 Punamütsike pani autoga matsu ja kõik naersid.

10.30 kõlab teise filmi lõpulaul ning Hassan ja Peda laulavad kaasa.

Tund on lõppenud ning õpilased suunduvad järgmistesse tundidesse, kes tantsusammul, kes sügavalt oma mõtetes tatsuvalt.

BP.BLOGSPOT.COM

Riigikogu 1.klassi laste pilgu läbi

Merlin Liis
Merili Luuk
12. c

Teatavasti toimusid 6.märtsil Riigikogu 12.koosseisu valimised. Mida teavad sellest Väikese maja lapsed? Arvamust avaldasid 1.b klassi lapsed Natali, Andreas ja Andreas Toomas.

Mis on Riigikogu?

Andreas (A): "Tema võib ka valitseda nagu president. See aitab presidenti."

Natali (N): "Riigikogus on need tähtsad inimesed, kes aitavad riiki valitseda."

Andreas Toomas (AT): "See on selline koht, kus hakatakse valima nagu seda seaduste tegija, Riigikogus tehakse seadusi."

Mitu liiget on Riigikogus?

AT: "Ma arvan, et kui on tavalised inimesed, siis on seal kaks inimest, kes tahavad seadusi teha. Ja üksikkandidaadid on need, kes tahavad üksinda seadust välja mõelda."

N: "Kümme tuhat!"

A: "Pole õrna aimugi, neid on natuke rohkem kui meid."

Mis erakond võitis valimised?

AT: "Reformierakond, kui ma ei eksin. Ja ma olen kuulnud, et meie peaminister Andrus Ansip võitis ka valimised. Nüüd

Vasakult Andreas Toomas, Natali ja Andreas mõtlema Eesti poliitika peale. MERLIN LIIS

hakkavad nad seadusi tegema koos."

Aga miks on vaja valida?

AT: "Iga inimene peab oma arvamuse ju välja ütleva."

A: "Mina arvan, et kui Eesti riigis ei valitaks, siis ei olegi siin enam midagi teha, Riigikogu polekski. Kui vähe inimesi valib, siis ei saagi inimesed sinna ja siis on liiga väike Riigikogu ja siis on vähe seaduseid ja me ei saa enam hakkama."

Aga kui poliitikud on, siis nad teevad ju ka seadusi ja on ju peaminister ja president? Mida nad siis teevad?

N: "President on ju kõige tähtsam riigivalitseja."

AT: "On jah, ta võtab siis paraadi vastu."

Kui vanalt saab valima minna?

Andreas kooris: "Siis kui saad 18-aastaseks."

Kui teie saate 18, kas te siis lähete valima?

N: "Ei, sest see oleks liiga raske. Seal on nii palju nimesid ja valik oleks nii suur. Samas kui on mingi mõttekas inimene, siis ehk läheks."

A: "Ma arvan, et ei lähe. Aga üks tulevik näitab. Ma arvan, et ma ei teaks, keda valida, aga suurena ma oleks targem ja oleks rohkem mõtteid. Aga praegu valitakse ju neid, kes paremaid asju teeb. Stendil on inimeste fotod

ja sinna kirjutatakse, mida ta teha võib."

AT: "Mina küll läheks. Ma arvan, et valitakse kindlasti neid, kes teevad head, kes ei hakka mingeid veidraid asju lubama, mis Eesti riigile tegelikult ei kõlba. Kuid paljud usuvad seda jura, nad on ebakindlad."

Mõned inimesed käisid küll valimas, aga nende valimised olid soditud. Miks inimesed nii teevad?

N: "Ma ei saa aru, miks nad üldse valivad siis. Kuskil taheti piilupart Donaldit, ju nad siis tahavad teda näha kuskil, aga Donaldit ei ole ju siin."

A: "Kas nad tõesti panevad sinna suurde tooli istuma ajalehest välja löigatud Donaldi?" *(järgnes pikk arutelu, mis kujul Donald võiks siis Riigikogu liikme või presidendina esineda)*

Aga äkki neile ei meeldinud kandidaadid. Keda ei tohiks valida?

AT: "Edgar Savisaart. Ta on olnud küll meie peaminister, aga ta tahab Eesti riigile põhimõtteliselt halba. Ta töötab rohkem Venemaa heaks ja venelased valivad teda."

Õpetajate tsitaate:

Õpilane: "Aga kui välja ei lasta, kuidas Teie siis välja saate?"

Tairi Tamme Amjärv: "See veel puuduks, et olen lõpetanud ülikooli, töötan miinimumpalgaga selle ahvikarjaga ja siis ka suitsul ei võiks käia."

Amjärv: "Siin on üks pühaisa sammaste vahel jalutamas, ilmselt väike-seid poisse otsimas"

Nora Mals: "Nii, mõni minut kordamist ja siis hakkame kahtesid laduma!"

Mals: "Ei ole ilus naer-da teise õnnetuse üle!"
Hakkab naerma.

Piret Otsa: "Alla infostendile plakati kõr-vale pandi suur kärakas maha."

Aita Ottson: "Mis mulle tundmatu, see kõik on tühine!"

Ottson: „Miks sul lollused üle mõistuse käivad?"

Ottson: „Lõpetage jõnksimine. Asjalikkust on siin alati olnud."

Rene Brus: "Lõuad pidada, edasi külvata!"

Piret Karu: "No karta on, et vanainimesed surevad!"

Õpilane: "Ä r g e kartkel!"

Karu: "Globaliseeru-mise tulemusel keel ühtlustub. Esialgu räägi-takse inglise, siis hiina keelt."

Klass: "...ja siis läti keelt..."

Karu: "Kui teil on valida, kas te lähete Himaalajasse sügisel või kevadel, siis minge näiteks detsembris."

Toomas Reimann: "Ja ma rõhutan, et kahe nädala jooksul tuleb järeltööd ära teha... no võib-olla kolme."

Reimann: "Vaatab neeger peeglisse, paistab must kui öö. Peegel värvi ei muuda, see ei ole tema töö."

Õpilane: "Õpetaja, kas ma võin teie kalkulaa-torit kasutada?"

Reimann: "Millega ma siis ise arvutan? Ma ei ole Kadi-Liis Saar."
Klass naerab.

Reimann: "1-0 minu kasuks!"

Mis toimub?!

Kuhu kõik söökla toolid jäid? Ootame diskussiooni järgmises lehes. **Arvamused saata 15. aprilliks** rp@real.edu.ee.

SUDOKU!

				3	2		8
		5	9			7	6
7			2				
	6						1
9		8		5		3	7
5						4	
				7			4
3	4			2	6		
6		2	8				

Reaali Poiss

Tallinna Reaalkooli ajaleht nr 6 (93) veebruar/märts 2011

Peatoimetus	Mari Kraav 11c, Merili Luuk 12c
Küljendus	Merit Kraav 10b, Mari Kraav 11c
Toimetus	Sander Udam 10c, Elina Osi 10c, Märt Belkin 10c, Roberth Kulbin 11b, Merlin Liis 12c, Siim Ghert Preiman 12c
Toim. nõuandja	õp Piret Järvela
Fotograaf	Kaspar Orasmäe 11b
Aitäh	Laura Noor 9c, Erik Tamre 11b, Kert Pütsepp 12a, Kristian Kalle 12b, Elari Arjakas 12b, viil!125 Kerli-Helen Oissar, 126b lennu ajaveeb
Esikaas	"12.a rüütli" autor Kaspar Orasmäe

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 8-16 lk ja on tasuta.
rp.real.edu.ee
rp@real.edu.ee